

PROČIŠĆENJE KARME

Večna ljubav je izvan granica vremena i prostora. Ukoliko naše misli, osećanja i ponašanje proističu iz nje, mi osećamo jedinstvo kako sa onima koji su na dnu tako i sa onima koji se, prema ljudskom poimanju, nalaze na samom vrhu. Kada se nalazimo na dnu ljudske sreće, osećamo oprečne emocije: brinemo zbog nevolje u kojoj smo se našli i radosni smo zbog toga što nam je, čak i pri najuniženijim ljudskim vrednostima, data daleko veća prilika da se približimo Bogu. To će nesebičnoj ljubavi omogućiti da nam se mnogo lakše nastani u srcu. Kada posedujemo velika zemaljska bogatstva, ne samo materijalna, već i duhovna, osećamo zemaljsku radost i sreću, ali smo istovremeno zabrinuti time da će nam sreća, koja je pohrlila prema nama, zatvoriti put ka Bogu. Međutim, ako deo te zemaljske sreće s radošću poklonimo drugome, onome kome je zaista potrebna, prestajemo da budemo njeni zatočnici i Bog tada neće napustiti našu dušu. Samim tim, jedan od najvažnijih uslova za pročišćenje karme je pravilno vaspitavanje duše u pravcu razvijanja ljubavi prema Bogu.

U kojoj meri svom detetu budemo objašnjavali da je osnovni cilj u životu uvećanje božanskih vrednosti i da je, ma šta činili, sve usmereno ka razvoju i očuvanju ljubavi u duši, toliko će se ono razvijati u dobrom pravcu. Bilo koji drugi motiv da se nalazi u osnovi naših postupaka, agresivan je sam po sebi.

Sećam se kako sam prilično dugo „vodio“ jednog pacijenta. Radio je sve što sam mu savetovao, junački prolazio iskušenja koja su mu predstojala i intenzivno se molio. Nakon izvesnog vremena je došlo do poboljšanja, ali je on zatim načisto kljoknuo. Postavio sam na stotine hipoteza i pola godine sam se borio s tim problemom, ali ništa nije pomagalo. Taj problem bih bio spreman da rešavam 15, pa čak i 150 godina. Nikada u

životu nisam ostavio nijedan problem nerešenim i priznao svoju nemoć. Ali jedno je biti uporan, a drugo je brzo rešiti problem. Potom sam shvatio, da ako se problem ne rešava na jednom nivou, znači da se rešava na drugom – dubljem i globalnijem. Samo se ne treba zaustavljati, već treba ići dalje. I rešenje se pojavilo neočekivano i elegantno. Odlučio sam da dijagnostikujem kakvi su ciljevi pacijenta i u čemu on podsvesno vidi smisao života. Ispostavilo se da su to novac i srećna sudbina. Sve mi je odmah postalo jasno.

– Ti se moliš, otklanjaš vezanosti i prolaziš kroz različita iskušanja – rekao sam mu – ali prethodnih godina si bio stalno fokusiran na snove o tome da postaneš popularan i bogat, da budeš sposobniji i talentovaniji od drugih. U mislima si se obraćao Bogu i molio se razmišljajući o ljubavi, a na unutrašnjem planu si nastavio da se klanjaš zemaljskoj sreći i da je činiš svojim glavnim ciljem. Ako uspeš da vaspitaš svoju dušu i svoje najdublje emocije u pravcu istine da je božansko „ja“ smisao tvog života, tada za tebe zemaljska sreća neće predstavljati opasnost. I kada budeš doživljavao najveće uspehe, nećeš se prezrivo i nadmeno odnositi prema drugima, tj. onima koji su ispod tebe. Isto tako, i kad budeš prolazio kroz padove i neuspehe, nećeš zavideti drugima i prezirati sebe. I tada neće biti potrebno da se štitiš od zemaljske ljubavi, nego ćeš biti otvoren i iskren kao dete. Prava ljubav ne zna za podele „iznad“ i „ispod“, za pobeđe i poraze. Dva bića koja se vole postaju jedno drugom pomoćnici u ostvarenju božanske ljubavi. Tada su i gubici i dobici samo sredstvo za sticanje božanskih vrednosti u duši. I svaki naš postupak pojačava i osnažuje naš primarni impuls. Pogrešne vrednosne orijentacije u ogromnoj meri mogu da pogoršaju rezultate našeg ponašanja, i obrnuto. Ispravni ciljevi oblikuju pravilno ponašanje.

Navešću nekoliko primera.

Pre mesec dana sam se vozio Vasiljevskim ostrvom.

Ispred mene se kretao džip, i to jedan od prestižnijih modela. Išao je prilično sporo i ja sam odlučio da ga pretekнем. Međutim, da bih to učinio, morao sam da pređem na tramvajске šine. U Peterburgu su tramvajски putevi u užasnom stanju

i rupe između šina znaju da budu duboke i 30-40 cm. Deonica puta, na kojoj sam se u tom trenutku nalazio, manje-više je izgledala pristojno, tako da sam ubrzao i pokušao da pretekнем džip. Međutim, moj automobil nije imao dovoljno snage za tako nešto i ja sam ostao pozadi. „Neće moći tako“ – pomislio sam i nastavio da vozim iza džipa na udaljenosti od oko 30 metara, a on je počeo da se pomera nadesno, prema trotoaru. „Sigurno hoće da me propusti“ – pomislio sam i započeo preticanje. I, odjednom, potpuno iznenada, kada sam se skoro izravnao s njim, džip je počeo da skreće ulevo i da mi prekriva put. Nije mi ostalo ništa drugo, sem da skrenem još više ulevo, na tramvajске šine. Međutim, taj deo puta je bio izuzetno loš.

Moj automobil je svom snagom udario u rupe i uz škripu nastavio dalje. Pomislio sam da će mi točkovi ostati na tramvajskim šinama, ali je automobil izdržao oko 50 metara te sam uspeo da pređem na normalan put. Džip je ponovo usporio i ja sam produžio napred. Vozeći se obalom Neve, a zatim Dvorcovim mostom, pokušavao sam da shvatim šta se desilo.

Zatim sam pročitao misli i emocije vozača džipa i sve mi je postalo jasno. Ispostavilo se da je zbog idealizacije sposobnosti on meni poželeo smrt. Ta želja je trostruko prevazilazila smrtonosni nivo. Interesovalo me je u čemu je bio smisao njegovog života? Iz njega je, zbog idealizacije sposobnosti, odnosno gordosti, kuljala višestruka želja da uništi druge.

Prostim jezikom rečeno: „Moram imati najsnažniju volju, biti najsposobniji, najpametniji i moćniji od svih. Spreman sam da ubijem svakoga ko mi u tome stane na put. On je želeo da mi da lekciju, da se malo izivljava nada mnom zbog pokušaja da ga pretekнем. Odlučio sam da pogledam njegovo stanje pre i nakon te situacije. Procenu nivoa gordosti vršim na osnovu četiri parametra:

I – novac;

II – srećna sudbina;

III – sposobnosti i intelekt;

IV – principi i ideali.

Vezanost za sudbinu, sposobnosti i ideale kod njega je bila dvostruko veća od opasnog nivoa. U polju se vijorila moguća

smrt. Nakon ove situacije, njegova vezanost se povećala ne dvostruko, već 6-7 puta iznad smrtonosne. U polju se više nije nalazila samo njegova smrt, već i smrt njegove dece i unuka. Za pet minuta, čovek je uspeo da uništi svojoj deci i unucima zdravlje i sudbinu.

Budući da moje polje radi poput katalizatora, verovatno je to ubrzalo njegove negativne procese. Ali suština se ne menja. Iznenada sam shvatio zašto su Japanci najdugovečnija nacija na Zemlji. Oni nisu prostaci i međusobno se ne ponižavaju.

Svi mi želimo da produžimo život, primenjujemo dijete, pijemo odmrznutu vodu, a ne znamo da postoji daleko moćnije sredstvo: da budemo ljubazni, da ne vređamo i ponižavamo druge u pokušaju da budemo iznad njih. To nam sigurno poklanja još 20-30 godina života. A da ne govorimo o životu i zdravlju naše dece i unučadi.

Navešću drugi primer.

U januaru sam se vozom vraćao sa Krima. Ogladneo sam, a voz se baš tada zaustavio na stanici „Orao“. „Rizikovaću i treći put“, pomislio sam. Kada sam putovao u Jaltu, zaželeo sam se piroški s kupusom. U Kursku je na stanici stajala baka, prodavačica piroški. Kada sam je pitao da li ima piroške s kupusom, ona je odmah izvadila dve, pokušavajući da proda još 5, a onda je nestala. U piroškama nije bilo kupusa. Činilo se da je bilo krompira, međutim, zbog male količine nadeva, nisam mogao da odredim šta je stavila u njih. U trgovini u Jalti, pored sajma, prodavale su se piroške s kupusom. U vozu sam pokušao da ih pojedem. Kupusa je bilo, ali tek toliko da se kaže da je nadev od njega. Na stanici u Orlu sam pogledao kroz prozor vagona i na peronu ugledao samo jednu ženu koja je prodavala kefir. A meni su se tako jele piroške! Očigledno mi je sudbina tako odredila. A kako nam je poznato, ne smemo žaliti zbog prošlosti.

– Koliko košta litar kefira? – pitao sam ženu.

– 15 rubalja.

Još uvek razmišljajući o piroškama, dao sam joj novac i uzevši kefir, uputio sam se prema svom kupeu. Samo što sam kefir stavio na sto, kad se na peronu začuo krik:

– Brzo pozovite mladića koji je od mene kupio kefir! Voz samo što nije krenuo.

Prvo što sam pomislio bilo je da joj zbog rasejanosti nisam dovoljno dao novca. Dohvatio sam novac i potrčao ka izlazu.

Na peronu je stajala prodavačica kefira sa još jednom ženom.

– Dali ste mi 20 umesto 15 rubalja – rekla mi je. – Tuđe mi nije potrebno, uzmite 5 rubalja nazad.

Još uvek malo šta shvatajući, pružio sam ruku i uzeo 5 rubalja.

– Recite mi hvala – zahtevala je prodavačica.

– Veliko vam hvala. – odgovorio sam joj.

– Hej, dragoviću! – oživela je žena koja je stajala pored nje. – Kupi piroške! Tri piroške su tačno pet rubalja.

Kupio sam piroške, zahvalio se i vratio se ponovo u kupe. Voz se lagano pokrenuo s mesta. „Prvi put u piroškama praktično nije bilo krompira – razmišljao sam. – Drugi put nije bilo kupusa. Hajde da vidimo kakve će biti treći put“. U ovim piroškama skoro da nije bilo testa, već su one bile napravljene od krompira sa ukusnim nadevom od kupusa. Ukus je bio nežan i prosto su se topile u ustima. Sedeo sam i osmehivao se: „Nisi roptao na sudbinu, prošao si test, što znači da ono što si poželeo, možeš i da dobiješ“.

Sedeo sam i razmišljao kako se u svakoj, pa i najmanjoj situaciji odražava čitav naš život. Navikli smo da govorimo da je Vasiona holografska, odnosno da svaki delić prostora sadrži informaciju čitave Vasiona. Ali Vasiona je holografska ne samo u prostoru, već i u vremenu. U svakom, pa i najmanjem događaju na suptilnom planu, sadrži se istorija čitave Vasiona. Sada, kada me pacijenti pitaju: „Kako da radim na sebi da bih se promenio kad ne mogu da se setim svih najsitnijih događaja?“ ja im odgovaram:

– Odaberite dva-tri važna događaja u životu i proživite ih na stotine puta, sve dok ljudska logika ne iščezne i preostane samo božanska. Ponekad nam nekoliko trenutaka u životu mogu dati više od mnogobrojnih godina napornog rada.

Pitao sam se da li se promenilo polje žene koja nije htela da uzme novac. Rasejano gledajući kroz prozor, mehanički sam pristupio informaciji vezanoj za trenutak kad sam je ugledao.

Creva joj nisu u dobrom stanju – to je program samouništenja, ogorčenosti na sebe i svoju sudbinu. Tu se može kriti i ozbiljna bolest. Tim pre, podsvesna agresivnost prema sebi iznosi više od 300 jedinica, što ukazuje na to da mogu nastupiti problemi sa srcem. Mnogo je ogorčenosti na muškarce, sebe, sudbinu i mnogo žaljenja zbog prošlosti. To može dovesti do hipertenzije. Levi bubreg joj loše radi, a to je zbog prezira prema muškarcima kada su ideali u pitanju. Dijagnostikovao sam četiri parametra gordosti. Po pitanju novca je sve bilo u redu, na planu srećne sudbine – trostruko više od opasnog nivoa, na planu sposobnosti – normalno, dok je na planu ideala gordosti bilo duplo više od opasnog nivoa.

Tako su izgledali njeni parametri od pre pola sata. Zanimljivo: kakvi su sada? Podsvesna agresivnost je daleko manja, creva su joj u redu, srce takođe – primetna je samo mala mrlja zbog ogorčenosti na sebe. Levi bubreg je bio potpuno u redu.

Dijagnostikovao sam je po četiri parametara.

Vežanost za novac: stanje je bilo u redu, tj. isto kao što je i bilo, a za srećnu sudbinu – 0. Pogledao sam šta se dešava na planu ideala. Umesto prethodnih 200 posto, odnosno dvostruko više od opasnog nivoa, preostalo je 20–30%, što je bilo u granicama normale.

Zamišljeno sam gledao kroz prozor. Pacijenti na mojim konsultacijama često postignu mnogo manje rezultata nego što je ova žena u razmaku od pet minuta. Svaki postupak koji se desi na fizičkom planu ponavlja se višekratno na suptilnom. I ukoliko imamo u vidu da je Vasiona holografska u vremenu, tada svaki postupak na suptilnom planu utiče na naše potomke, kao i na celu Vasionu. Ukoliko želimo da budemo precizniji, ne samo postupak, već ono što leži u njegovoj osnovi, odnosno ono iz čega on nastaje.

Setio sam se svog nedavnog boravka u Berlinu. Posetio me je jedan čovek kako bih mu dao savet. Žena i deca su mu imali određene probleme, a njegovo polje je bilo u odličnom stanju.

„Zar je moguće da mu je loza tako čista?“ – pomislio sam, „Danas je to retka pojava“. Zamolio sam ga da mi nabroji imena svojih rođaka i bio sam iznenađen: kod svih rođaka je polje, najblaže rečeno – bilo u jako lošem stanju.

– To je zadržljivo – rekao sam mu – ali vi ste u sebi zatvorili svu negativnu karmu vaše loze.

Uzeo sam olovku i nacrtao informaciona polja.

– Kod vas su 1987. godine otpočele velike unutrašnje promene i sledeće četiri godine, sve do 1991., pravilno ste prošli kroz sva iskušenja.

Gledao me je i osmehivao se:

– Te godine, 1987., rekao sam sebi: „Više nikada neću oštro ili kategorički govoriti o nekome, niti ću ikoga osuđivati“. A zatim su usledile izuzetno teške situacije kroz koje sam laganije prolazio.

Setio sam se tog razgovora nakon konsultacije pacijenata, boraveći u stanu mog prijatelja u Berlinu. Sedeli smo u polumračnoj kuhinji. Gledao sam kroz veliki prozor na prigušena svetla snežnog Berlina dok je moj prijatelj nešto poslovaio oko šporeta.

– Pomogao si ljudima da ozdrave i sada treba da se pobrineš za sebe. Predlažem da popijemo po čašu suvog crvenog vina.

– Odlična ideja – podržao sam ga. Nalili smo vino u čaše i popili. Dok je on pržio meso, ja sam stajao pored prozora i posmatrao noćni Berlin.

Setio sam se još jedne situacije koja se desila u Izraelu, kada je moj poznanik počeo da iskašljava krv. Lekari su ustanovili da ima prilično veliki tumor u plućima. Zakazali su mu operaciju za dve nedelje.

– Šta ste tada osećali? – pitao sam svog poznanika.

On se zamislio i odgovorio:

– Pre svega, prestao sam da osećam strah, pri čemu sam rekao lekarima: „Ako je potrebno da sečete – secite“. Ali oni su samo raširili ruke.

– Pokušao sam da čitam vaše knjige – otvoreno mi je govorio – ali mi nisu legle. Nisam mogao da ih čitam i tačka. Žena

mi je tada rekla: „Pokušaj da gledaš video-predavanja“ – Materijal se činio bezazlenim i ja sam pet dana sedeo i neprekidno ga gledao. Potpuno sam se isključio iz svega i zaboravio na sve, a nakon nekoliko dana sam otišao na operaciju samovoljno. Lekari su me pripremili za operaciju, uradili kontrolni snimak, zatim me detaljno pregledali i na kraju mi rekli da nemam tumor.

– Ništa nam nije jasno – rekli su mi – dođi za nedelju dana da još jednom proverimo.

Nakon nedelju dana sam otišao i ispostavilo se da su mi pluća potpuno čista. Dakle, najvažnije što mi se desilo nakon gledanja video-materijala je sledeće: sa većom lakoćom sam počeo da posmatram na sve što mi se desilo i što se dešava.

I dalje sam gledao kroz prozor držeći čašu vina u ruci. U tom trenutku se pojavio moj prijatelj.

– Kakva će biti zdravica? – pitao me je.

Zamislio sam se, pokušavajući da oblikujem u misao osećaj koji me je zahvatio. On me je pažljivo posmatrao.

– Još uvek si tamo – pokazao je prstom gore. – Hajde da malo porazgovaramo o zemaljskim stvarima.

– Ako želiš da pričamo o uzvišenom, izvoli. Pijmo za to da se poverenje u čoveka ne pretvara u veru u njega.

Ispili smo vino.

– Genijalno je – rekao sam mu – to da ono u šta verujemo mora biti nepogrešivo, večno i da ne podleže sumnji, odnosno sumnjati znači odricati se onoga u šta verujemo. Klanjali smo se čoveku, verovali smo u partiju i rukovodstvo zemlje i to je moralo da nas dovede do komunizma. Zato rukovodstvo isprva nije podlegalo kontroli. Mogli su da ubijaju milione ljudi, da razore zemlju do polusiromaštva i da ne odgovaraju za posledice. Onaj u koga veruješ, ne može da pogreši. Kada ne verujemo u Boga, tada počinjemo da verujemo u čoveka zato što nam je priroda takva da moramo u nešto da verujemo i ka nečemu da težimo. I što više verujemo u ono ljudsko, tim više od njega zavisimo, a posledice su katastrofalnije. Ta vera u čoveka čuči u našoj duši i danas. I sve dok želimo da u nekoga verujemo i da od nekoga zavisimo, naše ljudske vredno-

sti moraju stalno da budu unižene. Ali neće nikada postojati zakoni koji bi nam omogućili zaštitu dostojanstva, imovine i zemaljske sreće.

– Imam još jednu zdravicu – rekao mi je sagovornik – hajde da nazdravimo za to da se ni prema čemu u životu ne odnosimo ozbiljno, da sve prihvatimo sa dozom humora.

– Slažem se – rekao sam mu – jedino se prema Bogu treba ozbiljno odnositi.

U sećanju mi je iskrasao telefonski razgovor koji sam vodio s jednom poznanicom. Ona je više puta posećivala moja predavanja i čitala sve moje knjige, međutim – stalno je brinula zbog svojih poslovnih neuspeha. Razbolela se, postavljena joj je dijagnoza „rak“ i ona se zatvorila u stan, gledala kasete i čitala knjige da bi posle nekog vremena lekari opovrgli prvobitnu dijagnozu.

– Rekla sam lekarima da sam dobroćudna osoba, a dobroćudni ljudi ne mogu da obole od raka. Oni su se samo osmehнули, ali su bili jako iznenađeni kada je na kraju ta dijagnoza morala da bude opovrgnuta.

– Nedostajalo vam je dobrodušnosti kako prema sebi tako i prema sudbini, ali sada je situacija mnogo bolja – rekao sam joj.

Najvažnije se potom desilo. Telefonirala mi je nekoliko puta u roku od šest meseci i to je bio glas potpuno druge osobe. U njemu nije bilo nikakvog uninija, kajanja i nezadovoljstva. Uspela je da pobegne iz zatočeništva ljudskih briga pri čemu je negovala ljubav i radost u duši.

Vraćao sam se iz Berlina za Peterburg i setio se onoga što se desilo mojoj poznanici u Njujorku. Svaki put kada sam putovao u Ameriku ona me je molila da pogledam polje njene ćerke. I svaki put sam u njemu video moguću smrt.

– Ništa mi nije jasno – zabrinuto mi je rekla – neprekidno se molim i radim na sebi.

– Ne znam – rekao sam joj – ali iz nekog razloga ne nastupaju nikakve unutrašnje promene. Ćerka ti preozbiljno doživljava sve što se dešava. Ona uopšte ne može da prihvati neuspeh, uvredu ili uniženje.

– Ali to je Amerika – oprezno me je ispravila. – Ako se bude prema svemu bezbrižno odnosila, ništa neće postići u životu.

– Prema životu se možemo ozbiljno odnositi spolja, ali ne smemo to činiti iznutra. Ako nam oslonac i cilj nije božanska suština, već ljudska, tada sve više počinjemo da zavisimo od onog ljudskog i da ga ozbiljno doživljavamo. Neka se češće moli i u sebi stalno ponavlja da je najviša sreća i smisao života u uvećanju ljubavi prema Bogu, dok je sve ono zemaljsko samo sredstvo. Treba početi sa udaljavanjem od onoga što nam je najdraže i najbliže. Potrebno je ponavljati: „Ljubav prema drugom čoveku i bilo koja zemaljska sreća samo su sredstva za uvećanje božanskih vrednosti“.

Kada sam ponovo posetio Njujork, dijagnostikovao sam polje njene ćerke, i tom prilikom sam bio prijatno iznenađen.

– Čestitam ti – rekao sam joj – polje tvoje ćerke se ne samo očistilo, već pomalo i svetluca.

– Nedavno sam je pitala kako se odnosi prema problemima i neprijatnostima u školi.

– Sada potpuno drugačije gledam na njih – odgovorila mi je. Imam osećaj kao da lebdim nad njima.

U istraživačkom centru pored San Franciska lekari su ispitivali nekoliko hiljada slučajeva spontanog izlečenja od raka. Pokušali su da pronađu neku zakonomernost u pobedi pacijenta nad tom bolešću. Jedino što su pronašli bile su iznenadne sudbinske promene u njihovom životu. Često se dešava da se čovek u kritičnim situacijama moli, preispituje svoj život, ali pozitivne promene ipak ne nastupaju. To se dešava zato što on, isto kao i ranije, ne može da se razveže od onog što mu je drago usled čega se njegova unutrašnja struktura ne menja.

Želeo bih da se vratim događajima iz 1991. godine. Ukoliko bi mi moj brat-hirurg rekao da mi je, bez obzira na to što imam rak i metastaze, preostalo 5% šansi da preživim, ja bih najverovatnije umro. Svakog trenutka bih bio užasnut pred budućnošću, uzdao bih se u nju, u očajanju se hvatao za poslednje procenete, sve jače bih se fokusirao na ljudsko „ja“ i sve manje bih sebi ostavio šanse za preživljavanje.

– Ostalo ti je osam meseci života – rekao mi je tom prilikom. Nemaš nikakve šanse da preživiš.

Tri dana sam se opraštao od svega što mi je bilo drago. Zatim sam počeo da čitam Bibliju. Tamo sam naišao na reči „Bog“ i „ljubav“ i od tog trenutka sam počeo da živim samo za to. Mesec dana kasnije lekari su postavili sasvim drugu dijagnozu. U meri u kojoj možemo da se odreknemo ljudskog „ja“ i da realno osetimo božansko „ja“, koje se sastoji iz beskonačne ljubavi, toliko krupnije pozitivne promene mogu da se dogode u našem telu i duši. Međutim kad dosegnemo božanske sfere, potrebno je da iza sebe ostavimo sve što je ljudsko, da se razvežemo od svega onog za šta se obično držimo. Pre svega, od onog što nam je najbliže i najdraže. A zatim da se oslobodimo svih uvreda koje nosimo.

Nedavno sam ponovo svedočio situaciji kada nam odbijanje da se rastanemo od ljudskog „ja“ zatvara put ka Bogu. Ispostavilo se da prilikom molitve ne smemo ničemu da se nadamo. Nada je već cilj. Ona živi u prostoru i vremenu i ako se molimo nadajući se nečemu, tada se molimo za zemaljske vrednosti. Ako se molimo i pritom u sebi žalimo zbog prošlosti, ili se plašimo budućnosti, to nije molitva već vrtloženje vazduha. Sa takvim pristupom nam neće dozvoliti da kročimo ni na Božji prag. Bogu i ljubavi treba da se obraćamo samo zato što je to neizrecivo veća sreća u poređenju s bilo kojom zemaljskom srećom.